

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku II Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Marta Radziwon

Protokolant : Katarzyna Puhacz

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

z wniosku M. Ł.

z udziałem E. Z.

o podział majątku wspólnego

postanawia :

I. Ustalić, iż w skład majątku wspólnego E. Z. i M. Ł. wchodzi :

1) ruchomości o łącznej wartości 8455 zł. w postaci:

a) zestaw mebli pokojowych, stolik okolicznościowy, szafa 2-drzwiowa, żyrandol 3-świecowy, wieża 3-segmentowa 2-kolumnowa, odtwarzacz wideo, rolety w pokoju gościnnym, rolety w kuchni, żaluzje, lustro łazienkowe, półka szklana w łazience, kinkiet łazienkowy, oświetlenie łazienkowe, pralka LG, lodówka W., meble kuchenne, lampy oświetleniowe podsufitowe 2 szt., zabudowa szafowa, kuchenka mikrofalowa LG, oświetlenie w przedpokoju 2 szt. 2 obrazy – reprodukcje malowideł egipskich – o wartości 3.922 zł.,

b) stolik okolicznościowy, stolik RTV, kredens, witryna wisząca 2 szt., komoda, półka, telewizor Samsung, kino domowe Samsung, kanapa narożna, fototapeta, aparat fotograficzny N., aparat fotograficzny K., telewizor Samsung – o wartości 4.533 zł.,

2) kwota 11.047,68 zł. zaewidencjonowana na subkoncie M. Ł. w ZUS,

3) kwota 30.432,46 zł. zaewidencjonowana na subkoncie E. Z. w ZUS,

4) kwota 45.412,70 zł. stanowiąca równowartość 1.284, (...) jednostek uczestnictwa w (...) OFE,

5) kwota 19.636,64 zł. stanowiąca równowartość 599, (...) jednostek uczestnictwa w A. OFE,

6) kwota 11.004,42 zł. zgromadzona na rachunku w (...) Bank (...) S.A.,

7) kwota 55.976,97 zł. stanowiąca równowartość 9.837,78 funtów (...) zgromadzona na rachunku w (...) Bank (...) S.A.,

8) nakład z majątku wspólnego na osobisty wnioskodawcy M. Ł. o łącznej wartości 58.623,31 zł.

9) kwota 62.976,41 zł. stanowiąca równowartość pobranych z L. Bank 11.067,91 funtów (...);

II. Ustalić, iż E. Z. poniosła z majątku osobistego na wspólny wydatek w wysokości 1.248 zł.;

III. Umorzyć postępowanie w zakresie podziału ruchomości znajdujących się na terenie Wielkiej Brytanii i w zakresie rachunku bankowego w (...);

IV. W pozostałym zakresie wnioski uczestników oddalić;

V. Dokonać podziału majątku wspólnego E. Z. i M. Ł. w ten sposób, że:

1) przyznać uczestniczce E. Z.:

a) własność ruchomości szczegółowo opisanych w pkt. I. b) niniejszego postanowienia,

b) kwotę 30.432,46 zł. zaewidencjonowaną na subkoncie E. Z. w ZUS,

c) kwotę 45.412,70 zł. stanowiącą równowartość 1.284, (...) jednostek uczestnictwa w (...) OFE,

d) kwotę 11.004,42 zł. zgromadzoną na rachunku w (...) Bank (...) S.A.,

e) kwotę 55.976,97 zł. stanowiącą równowartość 9.837,78 funtów (...) zgromadzoną na rachunku w (...) Bank (...) S.A.,

2) przyznać wnioskodawcy M. Ł. :

a) własność ruchomości szczegółowo opisanych w pkt. I. a) niniejszego postanowienia,

b) kwotę 11.047,68 zł. zaewidencjonowaną na subkoncie M. Ł. w ZUS,

c) kwota 19.636,64 zł. stanowiąca równowartość 599, (...) jednostek uczestnictwa w A. OFE,

d) prawo do nakładu z majątku wspólnego na osobisty wnioskodawcy M. Ł. o łącznej wartości 58.623,31 zł.,

e) kwotę 62.976,41 zł. stanowiącą równowartość pobranych z L. Bank 11.067,91 funtów (...);

VI. Tytułem spłaty zasądzić od M. Ł. na rzecz E. Z. kwotę 5.047,25 zł (pięć tysięcy czterdzieści siedem złotych dwadzieścia pięć groszy) płatną w terminie 1 (jednego) miesiąca od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, z ustawowymi odsetkami jak za opóźnienie w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia w terminie płatności;

VII. Z urzędu zwrócić wnioskodawcy M. Ł. nadpłaconą część zaliczek na wydatki w sprawie w kwocie 295,78 zł. (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) z zaliczki zapisanej pod pozycją 96/14 k.s.z.;

VIII. Z urzędu zwrócić uczestniczce E. Z. nadpłaconą część zaliczek na wydatki w sprawie w kwocie 2.816,24 zł. (dwa tysiące osiemset szesnaście złotych dwadzieścia cztery grosze) z zaliczek w kwotach :

a) 704,22 zł. zapisanej pod pozycją 96/14 k.s.z.,

b) 500 zł. zapisanej pod pozycją 1053/14 k.s.z.,

c) 475 zł. zapisanej pod pozycją 1085/14 k.s.z.,

d) 1.137,02 zł. zapisanej pod pozycją 1349/14 k.s.z.,

IX. Z zaliczki zapisanej pod pozycją 1349/14 k.s.z. kwotę 862,98 zł. (osiemset sześćdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) zaliczyć na rzecz Skarbu Państwa z tytułu wydatków pokrytych w toku sprawy tymczasowo z sum Skarbu Państwa;

X. Stwierdzić, że zainteresowani w pozostałym zakresie ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. Ł. wniósł o podział majątku wspólnego nabytego w czasie trwania małżeństwa z uczestniczką E. Z.. Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania domagał się ustalenia, że do dzielonego majątku wchodzi ruchomości oszacowane przez biegłego z zakresu szacowania ruchomości J. B., przy czym żądał przyznania mu rzeczy znajdujących się w jego posiadaniu. Wnosił o ustalenie, że do majątku wspólnego wchodzi środki zgromadzone na rachunku bankowym uczestniczki w (...) Banku (...) S.A., a także jednostki w OFE i środki na subkontach ZUS zainteresowanych. Kwestionował, aby do majątku wspólnego wchodził samochód marki M. o numerze rej. (...). Oponował też zasadności rozliczenia wydatku związanego z jego zakupem. Podał, że pojazd ten należy do spółki (...) LTD z siedzibą w L.. Kwestionował rozliczenie nakładu z majątku wspólnego na jego majątek osobisty w postaci wkładu na udział w podanej spółce. Nie zgadzał się z przyjęciem, że którakolwiek z kwot wypłaconych przez niego z L. Bank wchodziła do majątku wspólnego. Kwestionował zasadność rozliczenia nakładu remontowego na stanowiące jest majątek osobisty mieszkanie. Podniósł, że nakład ten finansował za środki z majątku osobistego. Oponował zasadności rozliczenia zgłoszonego przez uczestniczkę wydatku związanego ze spłatą wspólnego zadłużenia zaciągniętego na nabycie telewizora.

Uczestniczka E. Z. poparła wniosek do co zasady. Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania wniosła o ustalenie, że do dzielonego majątku wchodzi ruchomości oszacowane przez biegłego z zakresu szacowania ruchomości J. B., przy czym domagała się przyznania jej rzeczy znajdujących się w jej posiadaniu. W toku postępowania domagała się ustalenia, że do majątku wspólnego wchodzi samochód marki M. o numerze rej. (...), następnie zaś wskazywała, że należy rozliczyć wydatek związany z tym samochodem z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy. Domagała się rozliczenia wydatku z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy, w postaci równowartości wykupionych przez niego udziałów w spółce (...) LTD z siedzibą w L. – równowartość kwoty 100 funtów (...). Wniosła o ustalenie, że do majątku wspólnego wchodzi jednostki w OFE i środki na subkontach ZUS zainteresowanych. Domagała się przyjęcia, że do majątku wspólnego wchodzi kwoty wypłacone przez wnioskodawcę z rachunku w L. Bank, wymienione w zestawieniu z k. 384. Wniosła o rozliczenie nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy w postaci prac remontowych dokonanych w jego mieszkaniu, zgodnie z opinią biegłego z zakresu szacowania nieruchomości J. J.. Wniosła o ustalenie, że po ustaniu wspólności majątkowej stron spłaciła wspólny dług małżonków związany z kredytem na telewizor w kwocie 1.248 zł.

Uczestniczka początkowo domagała się też ustalenia, że do majątku wspólnego wchodzi ruchomości znajdujące się w posiadaniu wnioskodawcy w Anglii oraz środki zgromadzone na w banku (...), ostatecznie jednak żądania te cofnęła - wnioskodawca zaś wyraził zgodę na cofnięcie wniosku w tym zakresie

Sąd ustalił, co następuje:

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 08.04.2013 r., sygn. akt I C 135/13, rozwiązał przez rozwód związek małżeński M. Ł. i E. Ł. z domu Z. (obecnie: E. Z.) zwały w dniu 23.01.1993 r. – z winy obu stron. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 30.04.2013 r. (k. 39).

W skład majątku wspólnego stron wchodziły ruchomości (wycenę poniżej wymienionych ruchomości przeprowadził biegły sądowy J. B., opinia zostanie omówiona w dalsze części uzasadnienia):

- znajdujące się w mieszkaniu przy ul. (...) w B., tj. zestaw mebli pokojowych, stolik okolicznościowy, szafa 2-drzwiowa, żyrandol 3-świecowy, wieża 3-segmentowa 2-kolumnowa, odtwarzacz wideo, rolety w pokoju gościnnym, rolety w kuchni, żaluzje, lustro łazienkowe, półka szklana w łazience, kinkiet łazienkowy, oświetlenie łazienkowe, pralka LG, lodówka W., meble kuchenne, lampy oświetleniowe podsufitowe 2 szt., zabudowa szafowa, kuchenka mikrofalowa LG, oświetlenie w przedpokoju 2 szt. 2 obrazy – reprodukcje malowideł egipskich – o wartości 3.922 zł.;

- oraz znajdujące się w mieszkaniu przy ul. (...) w B.. (...)-(...) B., tj. stolik okolicznościowy, stolik RTV, kredens, witryna wisząca 2 szt., komoda, półka, telewizor Samsung, kino domowe Samsung, kanapa narożna, fototapeta, aparat fotograficzny N., aparat fotograficzny K., telewizor Samsung – o wartości 4.533 zł.

Do majątku wspólnego strony wchodziły kwoty zaewidencjonowane na subkontach małżonków w ZUS: kwota 11.047,68 zł na subkoncie wnioskodawcy oraz kwota 30.432,46 zł na subkoncie uczestniczki (pisma z ZUS – k. 392, 409).

W skład majątku wspólnego wchodziły również jednostki uczestnictwa małżonków w otwartych funduszach emerytalnych: 1.284, (...) jednostek uczestnictwa w (...) OFE na rachunku uczestniczki o wartości 45.412,70 zł i 599, (...) jednostek uczestnictwa w A. OFE na rachunku wnioskodawcy o wartości 19.636,64 zł (pisma z OFE – k. 121, 187; wartość tych poszczególnych jednostek została ustalona na datę 17.02.2016 r. na podstawie informacji uzyskanych z Internetu – zob. wydruki dotyczące notowań wartości jednostek uczestnictwa w OFE – k. 412, 413).

W skład majątku wspólnego wchodziły środki, które uczestniczka posiadała na datę ustania wspólności majątkowej na prowadzonym na swoje nazwisko rachunku w (...) Banku (...) S.A., tj. kwotę 11.004,42 zł i kwotę 9.837,78 funtów (...) których wartość w PLN według kursu NBP na datę zamknięcia rozprawy wynosi 55.976,97 zł (pismo z podanego banku – k. 191; aktualną wartość kursu funtów (...) Sąd ustalił na podstawie ogólnodostępnych danych z Internetu – zob. wydruk dotyczący notowań wartości walut obcych – k. 411).

Strony w trakcie małżeństwa zamieszkiwały w mieszkaniu stanowiącym majątek osobisty wnioskodawcy przy ul. (...) w B. (okoliczność bezsporna). W toku trwania małżeńskiego zainteresowani przeprowadzali w tym lokalu mieszkalnym prace remontowe, które finansowali z majątku wspólnego. W remontach pomagał ojciec uczestniczki (zeznania uczestniczki oraz świadków J. Z., S. Z., A. Z.).

W konsekwencji strony poczyniły nakład z majątku wspólnego na osobisty wnioskodawcy tj. mieszkanie przy ul. (...) w B., w postaci prac remontowych o łącznej wartości 22.213 zł: stolarka okienna – 3.781 zł; stolarka drzwiowa – 2.697 zł; podłogi i posadzki – 12.139 zł; wanna, umywalka, sedes, zlew i armatura – 2.579 zł; glazura – 1.017 zł (opinia biegłego z zakresu szacowania nieruchomości J. J. – k. 212-241).

W dniu 23.05.2011 r. wnioskodawca założył w Anglii spółkę – (...) LTD z siedzibą w L.. Figuruje jako dyrektor tego przedsiębiorstwa. Jej on jej jednym udziałowcem (tłumaczenie dokumentacji dotyczącej tej spółki – k. 74-90 i k. 411).

Wnioskodawca, aby założyć w/w spółkę dokonał wpłaty udziału w kwocie 100 funtów (...) (w PLN na datę zamknięcia rozprawy k.411 - 569 zł), pochodzącej z majątku wspólnego (tłumaczenie dokumentacji – k. 74-100).

M. Ł. w dniu 30.06.2012 r. nabył samochód marki M. o numerze rej. (...) za kwotę 6.299 funtów (...) (w PLN na datę zamknięcia rozprawy – 35.841,41 zł) i zarejestrował go w Anglii. Środki na kupno tego samochodu pochodziły z majątku wspólnego stron. Przedmiotowy pojazd został wniesiony, jako wkład do w/w przedsiębiorstwa (zaświadczenie z biura rachunkowego – k. 56-56v; tłumaczenie pisma – k. 179; tłumaczenie polisy – k. 182; częściowo zeznania wnioskodawcy).

Wnioskodawca posiadał rachunek w Anglii w L. Bank. W dniu 03.04.2013 r. wypłacił z tego rachunku kwotę 11.067,91 funtów (...), tj. w PLN - 62.976,41 zł (według kursu na datę zamknięcia rozprawy), której nie przeznaczył na potrzeby rodziny (bezsporne zestawienie – k. 384; dokumentacja – k. 379; zeznania wnioskodawcy).

Uczestniczka w dniu 17.11.2012 r. zakupiła telewizor marki S. z akcesoriami na kredyt bez oprocentowania. Po ustaniu wspólności majątkowej spłaciła zaciągnięte zadłużenie w kwocie 1.248 zł (umowa – k. 24-26; stanowiska – k. 388; zeznania stron).

Powyższe Sąd ustalił na mocy wymienionego wyżej materiału dowodowego. W przedmiotowej sprawie był przeprowadzony dowód z przesłuchania: świadków J. Z., K. Ł., S. Z., A. Z. (roz. z 19.02.2014 r. – e-prot. – k. 104);

oraz stron (roz. z 22.01.2016 r. – e-prot. – k. 402-405; strony były też uprzednio wysłuchane informacyjnie - roz. z 19.02.2014 r. – e-prot. – k. 101-104; w toku zeznań strony potwierdziły uprzednio złożone wyjaśnienia).

Sąd zważył, co następuje :

Z uwagi na to, iż wspólność majątkowa małżeńska małżonków ustała po zmianie przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17.06.2004r. o zmianie ustawy kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 162, poz. 1691), do podziału majątku wspólnego, do zwrotu ewentualnych nakładów i wydatków poczynionych na ten majątek z majątku osobistego bądź z majątku wspólnego na majątek osobisty, stosuje się obecne przepisy. O tym, co wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków, a co w skład ich majątku osobistego decyduje zatem przepis art. 31 k.r.o. i art. 33 k.r.o. Z przepisu art. 31 k.r.o. wynika domniemanie przynależności danego składnika majątkowego do majątku wspólnego. Zaliczenie danego przedmiotu do majątku osobistego jest wyjątkiem od reguły, wymagającym każdorazowego udowodnienia.

Art. 45 k.r.o. podkreśla odrębność majątku wspólnego i majątków osobistych małżonków oraz reguluje obowiązek rozliczenia w sytuacji przepływu środków z jednego majątku do drugiego. Zgodnie z powyższą regulacją każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Na powyższych zasadach następuje również rozliczenie w sytuacji, gdy dług jednego z małżonków został zaspokojony z majątku wspólnego.

Zgodnie z art. 31§1 kro z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. § 2 tego artykułu stanowi nadto, że do majątku wspólnego należą w szczególności: 1) pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, 2) dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, 3) środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, 4) kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.).

Z akt sprawy nie wynika, aby w czasie trwania małżeństwa strony zawierały jakąkolwiek umowę małżeńską majątkową. W związku z tym w dniu 23.01.1993 r. powstała między nimi wspólność ustawowa, która ustała z dniem uprawomocnienia się orzeczenia rozwiązującego ich związek małżeński, tj. 30.04.2013 r.

W przedmiotowej sprawie bezspornym był skład majątku wspólnego w zakresie ruchomości (k. 387). Aktualną wartość według stanu na datę ustania wspólności majątkowej zgłoszonych do podziału rzecz ustalił biegły sądowy z zakresu szacowania ruchomości J. B. w opinii z dnia 12.03.2014 r. Oszacował on ruchomości znajdujące się w mieszkaniu przy ul. (...) w B. zajmowanym przez wnioskodawcę oraz w mieszkaniu przy ul. (...) w B., w którym mieszka uczestniczka (k. 130-173).

Zarzuty do powyższej opinii wniósł wnioskodawca. Kwestionował on ustalenia w zakresie ceny początkowej niektórych ruchomości, wpływające na określenie wartości tych rzeczy (k. 251-256). Zastrzeżenia do przeprowadzonej wyceny miała również uczestniczka (k. 289-290), nie przedstawiła jednak żadnych merytorycznych argumentów, jedynie podała inne wartości szacowanych rzeczy.

Biegły w odpowiedzi na zarzuty wnioskodawcy podtrzymał swoją opinię i podał, że jest ona nadal aktualna. Wskazał, że wartości początkowe zakupu ulegają na rynku znacznym wahaniom w zależności do serii uzyskanego rabatu przez

nabywcę, datę produkcji i datę zakupu oraz nowoczesności. Wyjaśnił, co brał pod uwagę przeprowadzając badania organoleptyczne (k. 288).

Ostatecznie strony nie podnosiły, aby nadal kwestionowały opinię biegłego. Nie domagały się dopuszczenia dowodu z opinii innego rzeczoznawcy. Przedmiotowa opinia była poprawna pod względem metodologicznym. Podniesione przez strony zarzuty były jedynie odzwierciedleniem ich subiektywnych opinii na temat wartości szacowanych składników. Odpowiedź biegłego na zarzuty wnioskodawcy była przekonująca i nie pozostawiała wątpliwości, że sporządzony operat wypełniał wszelkie wymogi, aby przyjąć na jego podstawie ustalenia w przedmiotowej sprawie.

Bezspornym było (k. 387), że do dzielonego majątku wchodzi kwoty zaewidencjonowane na subkontach stron w ZUS, w wysokościach na datę stania wspólności majątkowej, a także jednostki uczestnictwa zainteresowanych w otwartych funduszach emerytalnych, według stanu na datę uprawomocnienia się wyroku rozwodowego, w wartościach na datę zamknięcia rozprawy. Informacje uzyskane w ZUS i w OFE nie były przez zainteresowanych kwestionowane (k. 121, 187, 392 i 409).

Nie stanowiło też przedmiotu sporu, że do majątku zainteresowanych wchodzi środki zgromadzone na rachunkach uczestniczki w (...) Bank (...) S.A., w tym pieniądze w walucie zagranicznej – funtach (...), których równowartość w PLN Sąd ustalił według kursu na datę zamknięcia rozprawy (k.191).

Uczestniczka domagała się ustalenia, że strony poniosły z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczy – mieszkanie przy ul. (...) w B., w postaci remontów, w tym remontu kapitalnego, którego zakres wymieniła w odpowiedzi na wniosek (k. 16-20v), a sprecyzowała w piśmie z dnia 25.11.2013 r. (k. 50). Zgłoszone nakłady oszacował biegły J. J. w opinii z dnia 21.03.2014 r. (k. 212-241).

Zarzuty do powyższej opinii wniósł wnioskodawca. Wskazał, że wartość nakładów została zawyżona w stosunku do cen wolnorynkowych. Kwestionował przyjętą przez rzeczoznawcę metodę wyceny (k. 266-268). Biegły J. J. podtrzymał sporządzoną opinię. Wskazał, że jest ona wydana według zasad rynkowych i stanu wartości nakładów na datę 30.04.2013 r. Odnosił się do podnoszonych zastrzeżeń, wyjaśniając aspekty i metodologię przyjętej wyceny (k. 298-299). Ostatecznie wnioskodawca nie podnosił dalszych zarzutów do powyższej opinii. Żadna ze stron nie domagała się dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu szacowania nieruchomości. Przedmiotowy operat został sporządzony w sposób profesjonalny, nie budzący zastrzeżeń w zakresie prawidłowości przeprowadzonych ustaleń i przyjętej metodologii. Biegły J. J. odniósł się w sposób przekonujący do postawionych opinii zarzutów. Zastrzeżenie wnioskodawcy nacechowane były subiektywizmem, nie podważały skutecznie fachowości dokonanej wyceny. Brak więc było podstaw, aby na podstawie przedmiotowej opinii nie poczynić ustaleń w przedmiotowej sprawie. Sąd uznał więc opinię biegłego wraz ze złożonymi pisemnymi wyjaśnieniami, za rzetelną i fachową, jest jasna, logiczna i spójna i w wystarczający sposób wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych - wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2013 r. (I ACa 835/12). Nie istnieją bowiem podstawy do przyjęcia, że sąd jest zobowiązany choćby z urzędu dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, a samo wyrażane niezadowolone strony z opinii biegłego nie uzasadnia dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłego. Do weryfikowania opinii nie wystarczy także przeświadczenie strony, że dalsze wyjaśnienia biegłego pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy (np. wyrok SN z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, Biul. SN 1974, nr 4, s. 64). Jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywająca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną to nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 639/74, OSPiKA 1975, z. 5, poz. 108), dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniających tego samego biegłego lub kolejnych biegłych jest uzasadnione tylko w przypadku, gdy opinia jest niekompletna, niezupełna, niejasna, i występują w niej rozbieżności. Tymczasem opinia biegłego w tej sprawie jest tak kategoryczna i przekonywająca, że może stanowić podstawę ustaleń Sądu co do wartości elementu majątku wspólnego.

Wnioskodawca nie kwestionował zakresu zgłoszonych i oszacowanych nakładów. Na rozprawie z dnia 23.10.2015 r. przyjął jednak stanowisko, że przedmiotowe prace remontowe zostały finansowane ze środków z jego majątku

wspólnego. Przesłuchany w charakterze strony podnosił, że w okresie dokonywania tych nakładów nie miał z małżonką żadnych wspólnych oszczędności. Żona pracowała jako sekretarka, on miał różne zajęcia. Wskazał, że przedmiotowe remonty w głównej mierze były dokonywane za pieniądze ze spadku po jego ojcu. Uczestniczka zakwestionowała, aby przedmiotowe remonty były dokonywane z pieniędzy, które jej były mąż otrzymał w spadku. Wskazała, że wnioskodawca i jego brat zrzekli się majątku spadkowego na rzecz matki. Podała, że nakłady były dokonywane z oszczędności zainteresowanych. W remontach pomagał jej ojciec. Wynajmowała firmę. Źródłem finansowania były również zarobki wnioskodawcy z zagranicy np. malowanie ścian i wymiana drzwi były finansowane z zarobków wnioskodawcy w Anglii. Wskazała, że remonty były dokonywane w 1998 r. i 2004 r., a później jeszcze kolejne zostały finansowane ze zwrotu podatku. W okresie dokonywania nakładów oboje małżonkowie pracowali.

Stanowisko uczestniczki potwierdzili przesłuchani na jej wniosek świadkowie: J. Z., S. Z. i A. Z..

Świadek J. Z. (ojciec uczestniczki) zeznał, że przeprowadzał prace remontowe w mieszkaniu wnioskodawcy, gdyż małżonków nie było początkowo stać, aby wynająć ludzi. Podał, że materiały kupowała jego córka. Świadek S. Z. (matka uczestniczki) podniosła, że remonty w przedmiotowym mieszkaniu przeprowadzał jej mąż. Podała, że przedmiotowe nakłady były wykonywane za pieniądze jej i męża. Podniosła, że remonty były dokonywane, gdy zięcia nie było w Polsce, gdyż nie znosił on bałaganu. Świadek A. Z. (siostra uczestniczki) wskazywała, że przedmiotowe remonty wykonywali zatrudnieni ludzie oraz jej ojciec. Finansowane były zaś z pieniędzy jej rodziców, jak i wspólne małżonków.

Sąd uznał, że w/w nakłady były przeprowadzone za środki pochodzące z majątku wspólnego stron. Dał wiarę uczestniczce oraz przesłuchanym na jej wniosek środków. Wprawdzie występowały w nich drobne sprzeczności, lecz, co do zasady, twierdzenia przesłuchanych osób były spójne i potwierdzały stanowisko E. Z.. Warto przede wszystkim zauważyć, że stanowisko wnioskodawcy, co do źródła finansowania remontów pojawiło się dopiero po oszacowaniu przedmiotowych nakładów. Uprzednio wysłuchany informacyjnie M. Ł. nie wskazywał nic na temat spadku po ojcu. Przyznał, że remonty robił teść. Często nie był o nich informowany. Wskazał też, że nie miał kontroli nad wydatkami. Dodatkowo wnioskodawca w żaden sposób nie próbował udowodnić, że faktycznie przeznaczył na nakłady pieniądze ze spadku po ojcu. Mógł w tym zakresie przecież wnieść wnioski dowodowe, czego jednak nie uczynił. Twierdzenia wnioskodawcy złożone w toku wysłuchania informacyjnego korelują z twierdzeniami przesłuchanych na wniosek uczestniczki świadków. Fakt, że małżonkowie finansowali z majątku wspólnego nakłady na mieszkanie, w którym zamieszkiwali przez okres małżeństwa jest zgodny z doświadczeniem życiowym. Ponadto w okresie małżeństwa oboje pracowali (okoliczność bezsporna). Wnioskodawca przyznał w swoich wyjaśnieniach, że już w 1994 r. wyjechał za granicę – do Holandii. Niewątpliwie więc osiągał on zarobki wystarczające na przeprowadzenie remontów. Wobec powyższego Sąd ustalił, że do majątku wspólnego stron wchodzi nakład z tego majątku na majątek osobisty wnioskodawcy w kwocie ustalonej w opinii przez biegłego z zakresu szacowania nieruchomości przede wszystkim wobec braku jakichkolwiek dowodów, aby źródłem finansowania prac były pieniądze stanowiące majątek osobisty wnioskodawcy. Nadto trzeba zauważyć, iż nawet jeśli rodzice uczestniczki sfinansowali część prac remontowych to należy to potraktować jako darowiznę na rzecz małżonków. Brak bowiem podstaw aby uznać iż były to darowizny do majątku osobistego uczestniczki, wniosek w tym zakresie nawet nie był sformułowany. Remont miał służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych rodziny stron, miał poprawić ich komfort przebywania w mieszkaniu co może jedynie utwierdzić pogląd iż ewentualne darowizny rodziców uczestniczki i koszt remontu to majątek wspólny. Zeznania ojca uczestniczki nie wskazują także aby żądali zwrotu wydatkowanych przez siebie kwot lub równowartości własnej robocizny.

Uczestniczka domagała się ustalenia, że do majątku wspólnego zainteresowanych wchodzi samochód osobowy marki M. o numerze rej. (...) (k. 16v). Wnioskodawca podniósł, że samochód ten należy do przedsiębiorstwa (...) LTD z siedzibą w L. (k. 55). Przedłożył zaświadczenie z biura księgowego, który prowadzi księgi rachunkowe dla w/w spółki z 18.11.2013 r. (będącej odpowiednikiem polskiej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością). Wskazano tam, że przedmiotowy samochód został wprowadzony do środków trwałych tej spółki, na jej wyłączny użytek, w maju 2012 r. Wartość zakupu tego pojazdu wynosiła 6.299 funtów (...) (k.182). W zaświadczeniu tym wskazano, że według przepisów prawa podatkowego-gospodarczego na terenie U. K. majątek spółki nie podlega podziałowi do momentu, gdy nie nastąpi upadek lub likwidacja działalności gospodarczej. Wymieniony pojazd jest zatem wyłączony

z jakichkolwiek roszczeń i sporów póki stanowi narzędzie osiągnięcia przychodu i pozostaje w ewidencji spółki (...) LTD (zaświadczenie - k. 56-56v). Wyjaśnił, że przedmiotowy samochód nabył w komisie za gotówkę. Powyższy samochód został zarejestrowany w Anglii na wnioskodawcę, jako posiadacza (tłumaczenie pisma – k. 179). Z jego polisy ubezpieczeniowej wynika, że został on nabyty w dniu 30.06.2012 r. za kwotę 6.299 funtów (...) (tłumaczenie polisy – k. 182).

Uczestniczka podała, że jej zdaniem w/w samochód należy do podanej spółki (roz. z 19.02.2014 r. – e-prot. – k. 103). Pomimo tego wnosiła, aby wyceny tego pojazdu dokonał biegły z zakresu techniki samochodowej (k. 289). Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej S. S. wycenił aktualną wartość w/w pojazdu, według stanu na datę ustania wspólności majątkowej, w opinii z dnia 07.08.2014 r. (k. 313-321). Zarzuty do tej opinii wniósł wnioskodawca (k. 326-328). W konsekwencji biegły sporządził opinię uzupełniającą z dnia 15.10.2014 r. (k. 338-343). Przedmiotowa wycena została dokonana w sposób fachowy, nie budzący zastrzeżeń. Niemniej jednak przedmiotowy operat nie posłużył za podstawę ustaleń w niniejszej sprawie, albowiem brak było podstaw, aby przyjąć, iż w/w samochód stanowi przedmiot majątku wspólnego. Ostatecznie uczestnika wniosła o rozliczenie wydatku z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy, w postaci zakupu w/w pojazdu (k. 387). Z przedłożonej przez wnioskodawcę dokumentacji wynika jednoznacznie, że w/w samochód stanowi majątek spółki (...) LTD z siedzibą w L..

Wnioskodawca w swoich zeznaniach podnosił, że pojazd ten został nabyty za przelew z rachunku w/w spółki. Niemniej jednak przedmiotowej okoliczności nie wykazał (zgodnie z art. 6 k.c.). Przy czym, z zaświadczenia z biura księgowego nie wynika, aby samochód ten został nabyty przez spółkę. Z przedmiotowego pisma wynika, że samochód ten był do spółki (...) na użytek firmy.

Wobec powyższego Sąd uznał, że pojazd ten został nabyty przez wnioskodawcę za środki z majątku wspólnego stron, a następnie przekazany na rzecz spółki. Przemawia za takim wnioskiem również fakt, że M. Ł. zeznał, iż zyski z prowadzonej działalności systematycznie wypłacał. Ponadto zasugerował, że na kupno samochodu została przeznaczona kwota wymieniona pod poz. 11 w zestawieniu z k. 384, o którym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

W doktrynie podnosi się, że kwestia, czy udziały i akcje wchodzą do majątku wspólnego małżonków nie jest jednoznaczna. Rozpatrywać je należy przy zastosowaniu kilku kryteriów. Po pierwsze kryterium podmiotowe, czyli tego czy stroną czynności prawnej prowadzącej do nabycia udziałów byli małżonkowie wspólnie, czy też czynności tej dokonał tylko jeden z nich. Drugie kryterium stanowi pochodzenie środków na zakup tych akcji lub udziałów, które mogły być wydatkowane z majątku wspólnego lub z majątków osobistych albo tylko z jednego majątku osobistego. Trzecie kryterium ma charakter formalny, odwołując się do sensu oświadczenia woli małżonków zawartego w treści czynności prawnej. Czwarte kryterium polega na łącznym zastosowaniu do omawianych sytuacji zarówno przepisów prawa rodzinnego, jak i przepisów prawa handlowego, a w szczególności ustalenia wyników wykładni systemowej, a także oceny wpływu charakteru określonej spółki na prawnorodzinną ocenę skutków nabycia udziałów lub akcji (zob. T. Sokołowski, Komentarz do art. 31 k.r.o., LEX).

W przedmiotowej sprawie należało przyjąć, że prawa majątkowe związane z przedmiotową spółką wchodzą do majątku osobistego wnioskodawcy. To on bowiem samodzielnie zarejestrował przedmiotowy podmiot gospodarczy w Anglii. Działalność ta służyła wykonywanej przez niego osobiście pracy. Spółka ta prowadzona jest nadal przez stronę wnioskującą, pomimo ustania wspólności majątkowej. Zresztą w niniejszej sprawie nie stanowiło sporu, że prawa majątkowe związane z w/w spółką stanowią majątek osobisty wnioskodawcy (zob. k. 388).

Pomimo powyższego dokonane przez wnioskodawcę przesunięcie majątkowe, w postaci wprowadzenia przedmiotowego samochodu do majątku w/w spółki, nie może obejść się bez rozliczeń w ramach podziału majątku wspólnego. Tego typu przeniesienie majątku należy traktować jako nakład z majątku wspólnego stron na majątek osobisty wnioskodawcy (por. T. Sokołowski, Komentarz do art. 31 k.r.o., LEX).

Dokonując rozliczeń nakładów i wydatków, ich wartość ustala się na podstawie stanu z chwili ich dokonania i cen z chwili orzekania (E. Skowrońska-Bocian, Komentarz do art. 45 k.r.o., LEX).

Wobec powyższego należało przyjąć, że wnioskodawca przeniósł z majątku wspólnego do majątku osobistego samochód o wartości 6.299 funtów (...), co według wartości tej waluty na datę zamknięcia rozprawy, jest równowartością kwoty 35.841,31 zł.

Uczestniczka początkowo domagała się, aby zaliczyć do majątku wspólnego stron wartość bilansową udziałów w spółce wnioskodawcy (k. 72). Ostatecznie jednak wniosła, aby rozliczeniu podlegał jedynie wydatek z majątku wspólnego na osobisty, w postaci udziałów w w/w spółce w kwocie 100 funtów (...) (k. 388).

Wnioskodawca domagał się oddalenia powyższego wniosku.

Powyższy wniosek zasługiwał na uwzględnienie. Z przedłożonej dokumentacji dotyczącej przedmiotowej spółki wynika, że wartość nominalna udziałów w tymże podmiocie gospodarczym wnioskodawcy wynosi 100 funtów (...) (k. 88), przy czym wskazana kwota została w momencie rejestracji spółki wpłacona jako kapitał własny zainteresowanego (k. 76).

M. Ł. nie wykazał, aby owy udział finansował z majątku osobistego. Brak też byłoby podstaw w świetle zebranego materiału dowodowego, aby przyjąć takie ustalenie.

Wobec powyższego Sąd ustalił, że do majątku wspólnego wchodzi nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy stanowiący równowartość kwoty 100 funtów (...), tj. według kursu na datę zamknięcia rozprawy - 569 zł.

Należy przy tym przypomnieć, iż zarówno udziały w spółce jak i zakup samochodu nastąpił z dochodów wnioskodawcy jakie osiągał w Anglii a zgodnie z art. 31§ 2 pkt. 1 kro do majątku wspólnego należą w szczególności pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków.

Sąd ustalił, że łącznie do majątku wspólnego stron wchodzi nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy w kwocie 58.623,31 zł czyli (prace remontowe) 22.213 zł + (kwota przeznaczona na zakup auta) 35.841,31 zł + (równowartość udziałów w spółce) 569 zł = 58.623,31 zł).

Wnioskodawca bezspornie posiadał rachunek bankowy w Anglii w L. Bank. Przedmiotowa instytucja finansowa przesłała wyciąg z tego konta bankowego (dokumentacja – k. 379). Strony nie zdecydowały się, aby dokonać tłumaczenia tej dokumentacji. Przyznały, że treść w/w materiału dowodowego jest dla nich zrozumiała (k. 381). Przedstawiły zestawienie interesujących z perspektywy niniejszego postępowania transakcji na przedmiotowym rachunku, mianowicie dokonanych od dnia 27.02.2008 r. do dnia 25.06.2013 r. wypłat z tego konta na łączną kwotę 52.618,91 funtów (...) (k. 388; zestawienie transakcji wypłat z konta L. Bank – k. 384).

Uczestniczka zgłosiła jako składnik majątku wspólnego całość w/w środków, tj. 52.618,91 (...) (k. 383) argumentując iż wnioskodawca pobierał je samowolnie nie przeznaczając ich na potrzeby rodziny.

Wnioskodawca kwestionował powyższe żądanie. Podał, że na w/w sumę składają się kwoty wypłacane w latach 2008, 2009, 2010, 2011 oraz 2013. Były one przeznaczone na życie i skonsumowane, a także częściowo zdeponowane na rachunku bankowym w Polsce w (...) Banku (...) S.A. Systematycznie wydatkowano je na cele utrzymania rodziny i jego potrzeby w Anglii. W konsekwencji na dzień ustania wspólności majątkowej strony nie posiadały zgromadzonych środków finansowych podlegających ewentualnemu podziałowi (k. 385).

Sąd uznał, że do majątku wspólnego stron, podlegająca rozliczeniu w niniejszym postępowaniu z zestawienia transakcji z k. 384 wchodzi ostatnia z wymienionych w zestawieniu kwot, tj. 11.067,91 funtów (...), tj. w PLN - 62.976,41 zł (według kursu na datę zamknięcia rozprawy).

Wnioskodawca zeznała, że kwoty, które pobierał z banku w L. trafiły tam z konta firmowego. W 2008 r. spółka jeszcze nie istniała. Kwoty pobrane przywoził do Polski lub wpłacał na rachunek walutowy. Podał, że funty (...) na rachunkach w Polsce pochodziły z kwot pobranych w w/w banku. Kwotę, którą pobrał w kwietniu 2012 r. przywiózł do Polski. Robili z żoną większe zakupy. Zostawił rodzinie na życie. Wówczas relacje małżonków były poprawne. Zauważył, że było to miesiąc przed zakupem M. w 2012 r. Podniósł też, że w 2011 r. miał dobre stosunki z uczestniczką.

Uczestniczka ostatecznie w swoich zeznaniach przyznała, że środki z pierwszych czterech wykazanych w zestawieniu wypłat zostały przekazane na rachunek oszczędnościowy w Polsce. Podała, że co miesiąc dostawała regularnie 1.200 zł. Środki te były wypłacane z Anglii. Wskazała, że od wypłaty z poz. 5 nie wie, co działo się z przedmiotowymi środkami. Później jednak podała, że również wypłata z poz. 7 mogła być dokonana przez męża przed przyjazdem po Polski. Zeznała, że nie ma wiedzy, czy wnioskodawca wpłacał pieniądze na konto walutowe. „Być może wnioskodawca wpłacał tam pieniądze”. Wskazała, że na rachunku w Polsce były cały czas jakieś środki. Podniosła, że od 2010 r. jej mąż powiedział, że nie będzie przywoził funtów do Polski, gdyż tam bardziej opłaca się oszczędzać. Wnioskodawca przyjeżdżał do Polski dwa-trzy razy w roku.

Wobec powyższego w świetle zeznań uczestniczki, bezspornym ostatecznie było, że kwoty z poz. 1-4 i 7 zostały przeznaczona na utrzymanie rodziny, inwestycje oszczędnościowe. W ocenie Sądu również w odniesieniu do kwoty z poz. 5-6, 8-11 (3.700 funtów (...) wypłacone w dniu 09.04.2009 r.; 1.500 funtów (...) wypłacone w dniu 20.07.2009 r.; 1.500 funtów (...) i 5.100 funtów (...) wypłacone w dniu 26.10.2010 r.; 1.900 funtów (...) wypłacone w dniu 21.10.2010 r.; 2.400 funtów (...) i 2.600 funtów (...) wypłacone w dniach 28.09.2011 r. i 04.10.2011 r.; 5.151 funtów (...) wypłacone w dniu 29.09.2011 r.) można przyjąć, że zostały one przeznaczone na bieżące potrzeby rodziny. W tym zakresie zeznania wnioskodawcy, częściowo przyznane przez uczestniczkę były przekonywujące i logiczne.

Uczestniczka nie wykazała (zgodnie z art. 6 k.c.), aby w/w środki zostały przez wnioskodawcę wyprowadzone ze wspólnego majątku. Nie podniosła nawet twierdzeń, które mogłyby rzucić na wnioskodawcę uzasadniony cień podejrzenia o nieprawidłowości w zarządzeniu zarobkami. Podała, że nie ma wiedzy, czy środki te były wypłacane na rachunki w Polsce. Przyznała, że wnioskodawca przekazywał jej regularnie pieniądze. Biorąc pod uwagę wysokość wypłacanych kwot, częstotliwość wypłat, można przyjąć, że pieniądze te mogły być przeznaczone na bieżące utrzymanie, wpłacane na rachunki. Dodatkowo wnioskodawca musiał wydatkować środki na życie w Anglii, bilety lotnicze do Polski. Kwota 5.151 funtów (...) wpłacona w dniu 28.09.2011 r. (wobec zbieżności dat) mogła też zostać częściowo przeznaczona na sporny samochód, co też sugerował sam wnioskodawca w swoich zeznaniach. M. Ł. wyjaśnił też, że kwota z poz. 8 prawdopodobnie została przeznaczona przez niego na wynajem domu, musiał zapłacić wówczas czynsz za 3 miesiące z góry. Po zeznaniach wnioskodawcy w tym zakresie uczestniczka nie przedstawiła żadnych argumentów i dowodów, które mogłyby zdyskredytować wyjaśnienia wnioskodawcy do wydatkowania kwot pobieranych w L.. W tym miejscu warto przytoczyć pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1999 r. II CKN 523/98 :

„1. Momentem decydującym dla ustalenia składu majątku wspólnego podlegającego podziałowi jest chwila ustania wspólności majątkowej między małżonkami. Przedmiotem podziału mogą być więc jedynie przedmioty majątkowe, które były objęte wspólnością w chwili jej ustania i które nadal znajdują się w majątku małżonków jako objęte ich współuprawnieniem w częściach ułamkowych. Każdy z małżonków może jednak żądać rozliczenia z tytułu nieuzasadnionego zbycia przez drugiego małżonka składników majątku wspólnego w czasie trwania wspólności majątkowej. Roszczenie takie ma charakter odszkodowawczy i znajduje podstawę ogólną w art. 415 k.c. Natomiast jeśli środki te zostały zużyte na wydatki lub nakłady na majątek odrębny małżonka podlegają one rozliczeniu na podstawie art. 45 § 1 k.r.o.

2. W przypadku zużycia przez małżonka w czasie trwania wspólności majątkowej, stanowiącej przedmiot majątku wspólnego kwoty pieniężnej ulokowanej na bankowym rachunku oszczędnościowym, na bieżące koszty utrzymania rodziny w granicach uzasadnionych potrzebami, współmałżonek nie może domagać się rozliczenia tej kwoty przy podziale majątku wspólnego, także wówczas, gdy nastąpiło to bez jego zgody.”

Skoro zatem zbycie składników majątku wspólnego, w tym wydatkowanie wspólnych środków finansowych ma charakter roszczenia odszkodowawczego to w tym zakresie ciężar dowodu tak jak w procesie obciąża stronę, która wywodzi z tego skutki prawne (art. 6 kc). W tym aspekcie argumenty przedstawione przez wnioskodawcę bronią poglądu, iż nie można przypisać mu próby roztrwonienia wspólnych pieniędzy a uczestniczka także nie zdołała udowodnić, aby tak było. Tą sporną okoliczność niniejszej sprawy należy przy tym odnieść do modelu rodziny, który ukształtowały strony. Wieloletni okres pracy wnioskodawcy poza granicami kraju i jego jedynie 2-3 krotne przyjazdy do Polski w roku spowodowały, iż w praktyce strony organizowały dwa gospodarstwa domowe. W tej sytuacji nie sposób uznać, aby było możliwe bieżące konsultowanie przez małżonków wszystkich wydatków. W ocenie Sądu zatem strony wzajemnie w czasie trwania małżeństwa akceptowały swoje decyzje finansowe i zostawiały sobie wzajemnie dość dużą swobodę w podejmowaniu decyzji co do codziennych wydatków. Postępowanie dowodowe nie wykazało także, aby w czasie trwania małżeństwa gospodarowanie pieniędzmi stanowiło źródło konfliktów. Zatem próba rozliczenia w tej sprawie kwot pobieranych w banku ale także zakupu przez uczestniczkę spornego telewizora a dokładnie rat kredytu, to jedynie wykreowany na użytek tej sprawy wzajemny obraz małżonków jako osób podejmujących niewłaściwe decyzje finansowe. Podczas gdy w rzeczywistości w dacie ich podejmowania nie były one przedmiotem sporu stron.

Odnośnie ostatniej kwoty z wykazu k. 384, tj. kwoty 11.067,91 funtów (...) wypłaconej w dniu 03.04.2013 r. wnioskodawca podał „wolałbym nie mówić na co te pieniądze wydałem”. Wskazał, że była to w większości zapłata za pewną usługą związaną ze sprawą rozwodową. Była to zatem jedynie kwota z wykazu co do której sam wnioskodawca przyznał, iż nie była wydana na potrzeby rodziny a jedynie na jego osobiste związane z udziałem w sprawie rozwodowej.

Biorąc pod uwagę, że w/w kwota została wypłacona w czasie trwania sprawy rozwodowej, niebawem przed wydaniem wyroku w przedmiocie rozwiązania związku małżeńskiego stron, brak było podstaw, aby przyjąć, iż wnioskodawca wydatkował ją na potrzeby związane z utrzymaniem rodziny. Tym bardziej, że przyznał, iż kwotę tę wydał na własne usługi związane z postępowaniem rozwodowym. Niewątpliwie w tym zakresie, z uwagi na wysokość kwoty, czas jej wypłacania i cel wydatkowania nie sposób uznać, aby środki te były wydane na rodzinę, zeznania zaś samego wnioskodawcy w tym zakresie były enigmatyczne i nie wystarczające, aby pominąć ich rozliczenie. Tak więc jedynie tą kwotę Sąd w sprawie rozliczył.

Zgodnie z art. 567§1 3 k.p.c. w zw. z art. 686 k.p.c. w sprawie o podział majątku wspólnego sąd rozstrzyga o wzajemnych roszczeniach małżonków z tytułu posiadania poszczególnych przedmiotów stanowiących majątek wspólny, pobranych pożytkach i innych przychodów, poczynionych nakładów i spłaconych długów w czasie od chwili ustania wspólności ustawowej do chwili podziału majątku wspólnego

W myśl art. 207 k.c. pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości ich udziałów; w taki samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

Uczestniczka domagała się dokonania rozliczenia kredytu obciążającego majątek wspólny, zaciągniętego na nabycie telewizora marki S. (k. 17). Przedłożyła umowę zakupu na kredyt tej ruchomości z akcesoriami z dnia 17.11.2012 r. zawartej między nią bankiem (umowa – k. 24-26). Na rozprawie z dnia 23.10.2015 r. sprecyzowała, że domaga się rozliczenia kwoty 1.248 zł zapłaconej z tytułu rat uiszczanych po ustaniu wspólności majątkowej za wspólny telewizor (k. 388).

Wnioskodawca nie zakwestionował faktu poniesienia przez uczestniczkę w/w kwoty. Podał jednak, że nie powinna być ona rozliczana, gdyż przedmiotowy kredyt został zaciągnięty bez jego zgody i wiedzy (k. 388). Żądanie uczestniczki zasługiwało jednak na uwzględnienie.

Wnioskodawca zeznał, że wprawdzie telewizor był kupiony bez jego wiedzy. Niemniej podał, że gdy przyjechał w 2012 r. do Polski zauważył tę ruchomość. Wówczas w mieszkaniu na ul. (...) mieszkała uczestniczka i córka stron. Podał, że jego zdaniem był on kupiony na ich potrzeby. Nie stanowiło to jego zdaniem wówczas problemu. Nie był to powód do konfliktów. Podniósł, że mieli z małżonką inny telewizor. Nie wie po co był kredyt, skoro strony posiadały oszczędności.

Uczestniczka zeznała, że przedmiotowy kredyt nie był oprocentowany. Podniosła, że pomysł zakupu telewizora pojawił się, gdy córka dostała się na studia. Stary telewizor wówczas przekazała dziecku. Podała też, że przed zakupem wspomniała mężowi o swoich planach. Nie było z jego strony sprzeciwu. „Powiedział, że mieszkacie tu, to róbcie co chcecie”. Nie pamięta, czy informowała męża o zakupie. Podała jednak, że nie było w tym zakresie nieporozumień.

W świetle powyższego nie można było uznać, że decyzja o zakupie telewizora nie była zgodna z wolą wnioskodawcy lub też aby przekraczała zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym. Nie protestował on, gdy zobaczył tę ruchomość. Dodatkowo należy wskazać, że nabycie tego rodzaju sprzętu nie stanowi roztrwonienia majątku. Telewizor nie jest towarem luksusowym, lecz rzeczą, która znajduje się w prawdopodobnie w każdym gospodarstwie domowym. Tego rodzaju rzecz służy zaspakajaniu zwykłych potrzeb rodziny, związanych z rozrywką. Zauważyć też należy, że nabyty za w/w kredyt telewizor wchodzi do majątku wspólnego stron. Przy czym, zaciągnięte nań zobowiązanie nie było oprocentowane (zob. k. 24). Należy przy tym raz jeszcze powtórzyć w/w argumentację dotyczącą wzajemnej swobody stron w organizowaniu swoich gospodarstw domowych – co zdaniem Sądu było przez małżonków akceptowanie a spór wykreowany jedynie na użytek tej sprawy. Warto bowiem zauważyć, iż niewątpliwie sam wnioskodawca mieszkając w Anglii także czynił wydatki, aby wyposażyć swoje miejsce zamieszkania w sprzęt AGD czy RTV. Są to rzeczy codziennego użytku i nie sposób uznać, aby ich zakup był ekstrawagancją i przekraczał zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym.

Uczestniczka początkowo domagała się ustalenia, że do majątku wspólnego wchodzi ruchomości znajdujące się w posiadaniu wnioskodawcy w Anglii oraz środki zgromadzone na rachunku osobistym M. Ł. w (...) S.A. (k. 16v, 20; zaświadczenie dotyczące tego rachunku – k. 192). Ostatecznie uczestniczka powyższe żądania cofnęła (k. 387; roz. z 22.01.2016 r. – e-prot. – k. 404), a wnioskodawca temu nie oponował. Wobec powyższego należało umorzyć niniejsze postępowanie we wskazanym zakresie – art. 512 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Przechodząc do kwestii związanych z podziałem majątku wspólnego małżonków, podkreślić należy, iż w tej sytuacji znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy o zniesieniu współwłasności w częściach ułamkowych tj. 210-221 k.c. Stosuje się tu bowiem przepisy o dziale spadku (art. 46 kro). Zatem wobec dalszego odesłania (z art. 1035 k.c.) stosujemy tu odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych.

Zgodnie z art. 210 zd. 1 k.c. każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności. Do zniesienia współwłasności w częściach ułamkowych znajdują zastosowanie przepisy art. 210-221 k.c. O wyborze sposobu zniesienia współwłasności rozstrzyga sąd, chociaż jest zobowiązany zasięgać stanowiska zainteresowanych, a w razie zgodnego wniosku jest związany stanowiskiem współwłaścicieli (art. 622 § 2 k.p.c.), chyba, że sprzeciwia się on prawu i zasadom współżycia społecznego lub narusza w sposób rażący interesy osób uprawnionych (art. 622 § 2 kpc). Zniesienie współwłasności może nastąpić z zastosowaniem różnorodnych „sposobów” technicznych likwidacji stosunku współwłasności. W samym kodeksie cywilnym (art. 211-212) oraz w kodeksie postępowania cywilnego (art. 621-625) wyróżniono i uregulowano - na użytek postępowania sądowego - trzy sposoby zniesienia współwłasności, a mianowicie podział rzeczy wspólnej, przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli, sprzedaż rzeczy wspólnej. Wskazane uszeregowanie sposobów zniesienia współwłasności świadczy o wyraźnej preferencji ustawodawcy. Bez wątplenia traktuje on jako pierwszorzędny sposób podział rzeczy wspólnej (art. 211 k.c.). W dalszej kolejności aprobuje przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli (art. 212 § 2 in principio k.c.). Ostatecznością jest zaś sprzedaż rzeczy wspólnej (art. 212 § 2 in fine k.c.).

Sposób podziału ruchomości był bezsporny (k. 387). Sąd dokonał podziału majątku w tym zakresie zgodnie z wolą stron a więc każda ze stron zachowała ruchomości które już ma w swoim posiadaniu. Sąd przyznał jednostki w OFE i środki na subkontach ZUS zgodnie z przynależnością rachunków; taka też była wola stron (k. 387).

Sąd na rzecz wnioskodawcy przyznał nakłady na jego majątek osobisty z majątku wspólnego oraz środki, które wypłacił z banku w Anglii, a uczestniczce pieniądze, które posiadała na datę ustania wspólności majątkowej na rachunku zapisanym na jej nazwisko. Ten sposób podziału także pozwala zachować prawo do rzeczy którymi i tak strony już dysponują albo już rozdysponowały. Sąd nie znalazł podstaw by uznać, że taki sposób podziału sprzeciwia się prawu i

zasadom współzycia społecznego lub narusza w sposób rażący interesy osób uprawnionych i dokonał podziału zgodnie z tymi ustaleniami.

Stosownie do art. 212 § 1 i § 2 k.c., jeżeli zniesienie współwłasności następuje na mocy orzeczenia Sądu przez podział rzeczy lub też przyznanie jej jednemu ze współwłaścicieli, to jednocześnie nakładany jest obowiązek dopłaty celem wyrównania wartości przysługującego udziału, bądź też spłaty pozostałych. Tak więc współwłaściciel, któremu nie przyznano własności rzeczy wspólnej uprawniony jest z mocy ustawy do żądania spłaty stanowiącej równowartość całego swojego udziału lub jeżeli w ramach podziału przyznano część rzeczy nieodzwierciedlającą w pełni wartości udziału, to wartość tę należy wyrównać poprzez dopłaty pieniężne.

Łączna wartość majątku wspólnego stron wyniosła 303.565,60 zł. Stronom przysługują udziału po 1/2 części w tym majątku, tj. o równowartości 151.782,80 zł.:

- ruchomości 8.455 zł.
- subkonto ZUS wnioskodawcy 11.047,68 zł.
- subkonto ZUS uczestniczki 30.432,46 zł.
- OFE wnioskodawcy 19.636,64 zł.
- OFE uczestniczki 45.412,70 zł.
- środki w (...) w walucie polskiej 11.004,42 zł.
- środki w (...) w walucie obcej 55.976,97 zł. (równowartość funtów brytyjskich)
- łączny nakład z majątku wspólnego 58.623,31 zł. (remont, auto, udziały)
- środki pobrane w banku w L. 62.976,42 zł. (równowartość funtów brytyjskich)

razem majątek wspólny 303.565,60 zł. : 2 = 151.782,80

Wnioskodawca M. Ł. otrzymał majątek o wartości 156.206,05 zł.:

- część ruchomości 3.922 zł.
- subkonto ZUS wnioskodawcy 11.047,68 zł.
- OFE wnioskodawcy 19.636,64 zł.
- łączny nakład z majątku wspólnego 58.623,31 zł. (remont, auto, udziały)
- środki pobrane w banku w L. 62.976,42 zł. (równowartość funtów brytyjskich).

Uczestniczka E. Z. otrzymała majątek o wartości o wartości 147.359,55 zł.:

- część ruchomości 4.533 zł.
- subkonto ZUS uczestniczki 30.432,46 zł.
- OFE uczestniczki 45.412,70 zł.
- środki w (...) w walucie polskiej 11.004,42 zł.

- środki w (...) w walucie obcej 55.976,97 zł. (równowartość funtów brytyjskich).

Zatem M. Ł. uzyskał o 4.423,25 zł. za dużo względem przysługującego mu udziału, a uczestniczka o taką samą kwotę za mało (151.782,80 zł - 147.359,55 zł = 4.423,25 zł; 151.782,80 zł - 156.206,05 zł = - 4.423,25 zł). Tak więc dopłata w sprawie z tytułu podziału majątku wspólnego od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki winna wynieść 4.423,25 zł. Dodatkowo wnioskodawca winien jednak zwrócić uczestniczce połowę uiszczonego przez nią po ustaniu wspólności majątkowej wspólnego zadłużenia z tytułu rat kredyty za telewizor, tj. kwotę 624 zł (1.248 zł : 2 = 624 zł). Łącznie więc wnioskodawca winien zapłacić na rzecz byłej małżonki tytułem dopłaty kwotę 5.047,25 zł. (4.423,25 zł. + 624 zł.).

Powyższą kwotę Sąd zasądził płatną w terminie 1 miesiąca od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, z ustawowymi odsetkami jak za opóźnienie w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia w terminie płatności. Wnioskodawca zeznał, że nie ma innego majątku, aniżeli ten dzielony w niniejszej sprawie. Niemniej zarabia on ok. 1.000 funtów (...) miesięcznie, zatem niewątpliwie będzie w stanie uiścić w/w spłatę w terminie określonym przez Sąd. Wskazany okres płatności nie będzie też krzywdzący dla uczestniczki, która ma prawo uzyskać ekwiwalent utraconego udziału w dzielonym majątku w jak najkrótszym terminie. Z uwagi na czas trwania postępowania każda ze stron mogła poczynić przygotowania finansowe do spłaty tym bardziej, że przy dzisiejszym kursie funta brytyjskiego (ok. 5,69 zł.) kwota spłaty to mniej niż jego miesięczny dochód.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na mocy art. 43 k.r.o., art. 45 § 1 k.r.o., art. 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 k.c. i nast. i art. 210-212 k.c. w zw. z art. 567 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c.

Orzekając o kosztach sądowych Sąd uznał, że strony powinny w nich partycypować stosownie do swych udziałów w majątku wspólnym, albowiem udziały te odzwierciedlają ich stopień zainteresowania rozstrzygnięciem sprawy (art. 520 § 1 kpc). Wyjątek stanowił tu wydatek związany z opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej (479,55 zł – k. 324). Sąd uznał, że winna go w całości ponieść uczestniczka (art. 520 § 2 k.p.c.). Domagała się ona bowiem oszacowała przedmiotowego pojazdu, przy czym samochód ten został rozliczony jako nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy w inny sposób niż jego wartość wolnorynkowa z daty ustania wspólności. E. Z. w toku sprawy nie wykazała, aby samochód ten wchodził do majątku wspólnego, a w związku z czym nie należało go szacować jako składnik majątkowy.

Pozostałe koszty postępowania wyniosły 4.408,43 zł (opłata od wniosku, wynagrodzenia biegłych (bez szacowania auta), informacje z banku, tłumaczenia – k. 123, 209, 209, 246). Strony winny partycypować w nich w równych udziałach, a więc po \approx 2.204,22(21) zł; wraz z wydatkiem związanym z opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej, uczestniczka winna ponieść koszty w kwocie 2.684,76 zł. (2.204,21 zł. + 479,55 zł.) a wnioskodawca 2.204,22 zł. Wnioskodawca uiścił tytułem kosztów (opłaty, zaliczki) kwotę 2.500 zł (k. 9, 69, 119), a uczestniczka tytułem zaliczek kwotę 5.500 zł (k. 115, 208, 244, 63). Wobec powyższego, Sąd z urzędu: zwrócił wnioskodawcy M. Ł. nadpłaconą część zaliczek na wydatki w sprawie w kwocie 295,78 zł. z zaliczki zapisanej pod pozycją 96/14 k.s.z.; i zwrócił uczestniczce E. Z. nadpłaconą część zaliczek na wydatki w sprawie w kwocie 2.816,24 zł z zaliczek w kwotach: 704,22 zł. zapisanej pod pozycją 96/14 k.s.z.; 500 zł. zapisanej pod pozycją 1053/14 k.s.z.; 475 zł. zapisanej pod pozycją 1085/14 k.s.z.; 1.137,02 zł. zapisanej pod pozycją 1349/14 k.s.z.

Sąd z zaliczki zapisanej pod pozycją 1349/14 k.s.z. kwotę 862,98 zł zaliczył na rzecz Skarbu Państwa z tytułu wydatków pokrytych w toku sprawy tymczasowo z sum Skarbu Państwa, bowiem mimo wpłaconych zaliczek na dalszym etapie sprawy część wydatków tymczasowo skredytował Skarb Państwa.

Na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. stwierdzono, że zainteresowani w pozostałym zakresie ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.